

דרך הבעש"ט

גיליון שבועי לקירוב לבבות ואהבת הבורא

י"ל ע"י עמותת דרך הבעש"ט ע"ר. 580660942

גיליון מס' 302 | כ"א בטבת התשפ"ג

פרשת שמות

זמני כניסה ויציאת שבת

ר"ת	יציאה	כניסה	חיפה
18:10	17:35	16:24	תל אביב
18:10	17:37	16:34	ירושלים
18:14	17:36	16:20	באר שבע
18:15	17:39	16:39	

העלון הוקדש - לרפואת הודיה בת עידית הי"ו

מקדישים עלון ורואים ישועות 054-8424530

הרה"צ ר' אשר פריינד זיע"א מייסד ה'דרך' הי"ו

ליצירת קשר 054-8424530

בנק לאומי | סניף 856 | מ.ח. 5335809 ע"ש דרך הבעש"ט ש"ט טוב

הרבנית במעון

אבל יש תנאי בסיסי: 'שינוי השם'. התנאי לזכות בכל זה, זה רק בשינוי השם. שינוי השם פירושו שאני לא חושב שזה 'אני'; וכבוד הייתה ה'רבנית' של הדור, אשת גדול הדור 'עמרם'. מרים היתה בתו של גדול הדור. הרבניות הצדקניות של אותו דור. אבל, אם היו שואלים אותן "אתן הרבניות המפורסמות"? הן היו עונות: "אנחנו בסך הכל מטפלות בתינוקות... עושות קולות מצחיקים לפעוטות..."

אם אתה עושה פעולות, אפילו קטנות, ואתה עושה אותן בלי לאחוז שאתה גדול ומיוחד, אלא מתוך שפלות וענוה, זה מזכה את האדם בבתי כהונה לוי ומלכות... כי מה שמשנה זה לא 'גודל' המעשים, אלא ה'איכות', האם אתה עושה אותם בפשטות או מתוך גדלות. אם תרמת לצדקה את כל ביתך ורכושך, אבל עשית זאת עם גאווה, זה הרבה פחות מאשר אם תשטוף את הבית ותנקה את הכיור, אבל מתוך 'שינוי השם' - לא לחשוב שזה אתה עושה ופועל.

אנו בני התורה, הרגילים להיות תדיר בהיכלי השן של התורה, צריכים גם לדעת להיות במקום של הפעולות הפשוטות והקטנות וממש בשביל כך יש לנו את הבית על שלל עבודותיו. שטפת כלים דווקא לאחר שסיימת לגולל לחברותא שלך 'חבורה' מרשימה בסוגיית 'בר פדא'? דע לך, זה מה שיביא לך ילדים טובים ומוצלחים בדיוק כמו שבזמנו עולם רוצה באמת להעניק לך.

שווה? ברור!

שבת שלום.

לא המעמד התורני שלנו יביא לנו את השפע והישועות שאנו זקוקים להן. דווקא פעולות קטנות ולא מרשימות ובפרט אם מי שעושה אותן הוא במעמד גבוה... אך יש תנאי קטן כדי שזה יצליח, שווה? ברור!

ויאמר מלך מצרים למילדת העברית אשר שם האחת שפרה ושם השנית פועה (א, טו)

וברש"י: "שפרה - זו יוכבד, על שם שמשפרת את הולד. פועה - זו מרים, על שם שפועה ומדברת והוגה לולד, כדרך הנשים המפייסות תינוק הבוכה". ובזכות כך "ויטב אלקים למילדות... ויעש להם בתים", שזכו לבתי כהונה לוי ומלכות. וצריך להבין מה ההתפעלות הגדולה ממעשיהן של יוכבד ומרים, עד כדי כך שעושים להן 'שינוי השם' - מיוכבד ומרים, לשפרה ופועה, והן זוכות לבתי כהונה לוי ומלכות, האם לשפר את הולד ולדבר איתו ולשעשע אותו זה דבר גדול כל כך?

כתוב כאן יסוד מאוד חשוב: אנשים חושבים שבשביל לזכות לבתי כהונה, לוי ומלכות צריך לעשות פעולות גדולות ומרשימות, אך האמת היא שאדם יכול לזכות לדברים נפלאים אפילו מדברים הכי פשוטים שיש כמו עשייה של חסד וויתור לזולת.

יוכבד ומרים עשו פעולות פשוטות: הן טיפלו בתינוקות, סידרו להם את האברים, הנעימו להם את הזמן, זהו.

אומרת התורה, דע לך שאפילו ממעשים הנראים פעוטים אפשר לקבל את המתנות הכי גדולות.

יש לי שאלה

שאלה:

לכבוד הרב שליט"א

ברצוני לשאול כיצד "דרך הבעש"ט", הטוענת כי האדם הינו מהות שלילית וכל הטוב אלו הרחמים של השם, מסתדרת עם התורה של רבי נחמן מברסלב (ליקוטי מוה"ר אר"צ) האומרת כי האדם צריך לחפש את הטוב שבו ולדון את עצמו לכף זכות וכך להתעלות?

תשובה:

רבי נחמן מברסלב זיע"א אומר שהאדם צריך למצוא את

אדם: טוב או רע?

כמה ה' מרחם עליי, כמה ה' מציל אותי בכל נשימה ונשימה מהרשעות האדירה שקיימת בי". אבל אדם שלא רואה את עצמו כשלילי גם לא יראה בעצמו נקודות חיוביות כי כל הנקודות החיוביות שיש בו הן מובנות מאליהן ואינו רואה בהן משהו מיוחד. אין לך מתיקות גדולה מזו, שהאדם עובד להכיר שהוא מציאות שלילית ומתוכה קמות וצצות אלפי נקודות חיוביות. חזק ואמץ ידידי, ושנוכה כולנו ללכת בדרך שלמדנו מר' אשר, "דרך הבעש"ט הקדוש".

שבת שלום.

הטוב בעצמו. כדי שאמצא טוב בעצמי זה רק אם אני קודם מכיר שאני מציאות שלילית. כי רק אדם המכיר את היותו מציאות שלילית מבין שהוא מצידו אמור לעשות אך ורק רע כל היום. ואם אני אמור לעשות רק רע, ממילא מזדקרות ונזקפות השאלות מעצמן: "איך עכשיו לא עשיתי רע? איך בכל זאת יש לי כיפה על הראש? איך אמרתי היום ברכות השחר?" וממילא אני מזהה בעצמי נקודות של טוב. נקודות הטוב הללו הן גילוי שכינה שאני מוצא בעצמי כי הן נובעות מהרחמים של ה' עליי: "כמה ה' מתגלה דרכי,

יש לכם שאלה לרב? שלחו אלינו! Derech.alon@gmail.com

ניתן לקבוע פגישה עם הרב לייעוץ בשלום בית וחינוך ילדים

להזמנת שיעורי תורה בשעות הבוקר 050-373-9010

אישיות, כוונות, אחריות, סליחות

הגאולה תגיע כשנפסיק להתגעגע לגלות

מדוע התינוק יונק מאמו מגיל אפס? והאם להתרגל לסבל זו מעלה או שאפשר אחרת?

אפילו בזמן השיעבוד אנחנו מגלים שעם ישראל מתרגלים למצב, כתוב "ויהי בימים ההם, ויגדל משה ויצא אל אחיו, וירא בסבלותם". מה הכוונה "בסבלותם"? אומר ר' בונים מפשיסחא: משה רבינו ראה שעם ישראל מתחיל לסבול את מצרים, מתחילים לפתח סיבולת - להתרגל.

איך הוא ראה את זה? "וירא איש מצרי מכה איש עברי מאחור". משה רבינו שם לב שמצרי מכה את היהודי, ועם כל זה שנמצאים שם מיליוני יהודים - "ויפן כה וכה וירא כי אין איש", אף אחד לא נוקף אצבע. כאן הבין משה את המצב העגום, אם הם לא מתגוננים זאת אומרת שהם כבר התחילו להבין - אנחנו עבדים, ואין מה לעשות. כלומר הם התרגלו למצב.

כך זה גם אצלנו?

אם נהיה כנים, נגלה שכך גם אנחנו. לא מתעוררים, נכנסים לאדישות, ל"וירא בסבלותם". סובלים את המצב, בבית עם האשה והילדים, בבראות, בעבודה, במצב הביטחוני וכו'. מתחילים להתרגל, וזה מכעיס את ה', - "אני קורא לך למה אתה לא עונה לי?"

ואז כשלא מתעוררים, מגיע השלב הבא, מגיע כאב יותר גדול, "וימת מלך מצרים", אומר רש"י: מלמד שנצטרע והיה רוחץ בדמם של ישראל. מה קרה? אומר הקב"ה - אם אתם לא מתעוררים, נצטרך לעשות משהו יותר רציני עד שתתעוררו. זה התהליך אצל ה', עד שהאדם זועק אליו שירחם וישוע. וזה יכול לקרות עוד פעם, עד שהאדם מבין. כמו שרואים בהמשך הפרשה:

משה רבינו ואהרן מגיעים לפרעה ומבקשים ממנו לשחרר את עם ישראל. אך פרעה כועס עליהם - "והשבתם את העם מסבלותם", אתם מפריעים להם לעבוד עם הרעיונות שלכם, לכן בגללכם אני אחמיר את המצב ליותר קשה, "תכבד העבודה על האנשים ואל ישעו בדברי שקר" - מהיום אתם גם לא מקבלים לבנים, תכינו אותם בעצמכם! נהיה יותר גרוע.

והתגובה לא אחרת לבוא: כשמשה ואהרן יוצאים מפרעה, פוגשים אותם שוטרי בני ישראל ואומרים להם: "ירא ה' עליכם וישפטו, אשר הבאשטם את ריחינו בעיני פרעה ובעיני עבדיו לתת חרב בידי ה' להורגנו". הרסתם לנו את החיים!

ומשה מסכים איתם ומתלונן לקב"ה: "למה הרעות לעם הזה? למה זה שלחתיני? ומאז באתי אל פרעה לדבר בשמך הרע לעם הזה והצל לא הצלת את עמך".

מה עונה לו הקב"ה? - "ענה תראה אשר אעשה לפרעה, כי ביד חזקה ישלחם וביד חזקה יגרשם מארצו". מה כאן הדו שיח?

אלא, אומר הקב"ה למשה: עד עכשיו היה עם ישראל אדיש. כזוה מצב אין עניין לגאול. כדי להביא גאולה אני צריך לשמוע את צעקותיהם, לשמוע שזה כואב להם, שהם מרגישים שיש להם בעיה ושהמצב לא טוב. רק אז יש לי למי לעזור. כל עוד הם אומרים שהכל טוב והם לא צועקים, אין לי את מי לגאול.

אבל עכשיו שהם התחילו לצעוק, כנראה שהתחיל לכאוב להם, עכשיו אפשר לגאול אותם!

לפי זה אנחנו יכולים להבין מה ההבטחה, "והוצאתי אתכם מתחת סבלות מצרים", - מבשר הקב"ה לעם ישראל - אני אוציא אתכם מהיכולת לסבול את מצרים. מעכשיו יתחדש

איזה כיף היה.

מה כיף? היית בין ערבים, קללו ורמסו אותך, לא היה לך מה לאכול, וכך אתה אומר?

כי זה הטבע של האדם שהוא מתרגל לכל מצב, אפילו למצב הכי גרוע. וזהו **האויב מספר אחד בחיים, ובכל ענייני עבודת ה'** בעבודת ה' היסוד הוא לעולם אל תתרגל למצב! אל תסתגל לבעיות שלך!

זוג נשואים לא מסתדרים, הולכים ליועץ נישואין, אומר האישה: הגברת הזאת מוציאה אותי מדעתי. אני גומר את העבודה כל יום בשבע, אני בקושי אוכל ושונה בעבודה, עובד קשה, מביא פרנסה הביתה, כשאני חוזר בערב אני רוצה ארוחת ערב. אז אני אומר לה: אפשר בבקשה ארוחת ערב? והיא אומרת: עוד רגע... תירגע... דקה... אל תלחץ. אין ערב שלפני השעה עשר הארוחה מוכנה. שלש שעות מורטת לי את העצבים. איך אפשר ככה?

אומר לו היועץ נישואין: תגיד לי, מה, אתה לא יודע שכל הנשים אותו דבר? כולן ככה. כל הנשים אותה סחורה כדאי לך להשלים ולהתרגל למציאות.

אומר האישה: תשמע, הרגעת אותי. חשבת שרק אני סובל. היה שווה לבוא. תודה רבה.

פונה לאשה: ומה הבעיה שלך?

אומרת האישה: בעלי פרויט! הוא בא מהעבודה בשבע, לא נוקף אצבע בבית. הוא לא עוזר לי בכלום אין אצלו אפילו לפנות את הצלחת לכיור.

שואל היועץ את הבעל היקר: למה אתה לא עוזר לה?

אומר האישה: אני עובד מספיק קשה בחוץ, אני בא הביתה, אני רוצה את השקט שלי. אני מביא אוכל הביתה, שתיגיד תודה.

אומר היועץ נישואין לאישה: תשמעי, כל הבעלים אותו דבר. כולם אותה סחורה. כל הגברים פרויטים, זה לא רק בעלך. כדאי לך להשלים ולהתרגל למציאות.

שומעת האישה נרגעת גם כן, ושניהם יוצאים שמחים ומאושרים.

וזהו אויב מספר אחד בעבודת ה', כי הרי מי עשה את הבעיה? מי הציק לך? האישה? הבעל? לא ולא!! זה ה' קורא לך!

במקום לומר להם שד' קורא להם, היום מרגיעים את הזוג 'ככה זה כולם! תתרגלו', זה מכעיס את ה'. ה' קורא לבן אדם ואתה מרגיע אותו... וכשהוא נרגע ה' צריך לתת לו עכשיו מכה יותר כואבת. יוצא שלא רק שלא עזרת לו, אלא גם הרסת לו.

זה מה שפרעה עשה - מרגיל אותם לחיים האלה, שייכנס להם לתודעה - "אנחנו עבדים" והוא מצליח:

כתוב ביציאת מצרים "וחמושים עלו בני ישראל", רק אחד מחמישה עלה. לאן נעלמו ארבע חמישיות? מתו במכת החושך. למה הם מתו? כי לא רצו לצאת, טוב לנו פה. איך טוב? הרי העבדים אותם בעבודת פרך? התשובה: הם התרגלו...

אפילו אלה שיצאו אומרים למשה רבנו: זכרנו את הדגה, האבטיחים, הבצלים, השומים. מתגעגעים למצרים. איך זה? הם הכניסו את הילדים שלכם לקיר במקום לבנים, אתם מתגעגעים לשם?

התשובה היא: כן. כח ההסתגלות!

"ויהי בימים ההם ויגדל משה ויצא אל אחיו וירא בסבלותם. וירא איש מצרי מכה איש עברי מאחור".

מתרגם אונקלוס: "וירא בסבלותם" - בפולחניהו, בעבודתם. מה ההדגשה "בסבלותם", ולא 'בקשייהם', או 'בלחציהם'.

בהמשך כשמשה ואהרן מגיעים לפרעה כדי שישחרר את עם ישראל, אומר פרעה: "למה משה ואהרן תפריעו את העם, לכו לסבלותיכם". שוב מופיעה המילה סבל.

וכך גם בהבטחת הגאולה אנו מוצאים את אותה לשון - "והוצאתי אתכם מתחת סבלות מצרים". למה התורה משתמשת כל הזמן בגלות וגאולת מצרים בלשון הזו "סבלות מצרים"?

שאלה נוספת ואחרונה: כשבתיה פתחה את התיבה של משה, מתארת התורה מה ראתה: "ותפתח ותראה את הילד והנה נער בוכה. ותאמר מילדי העברים זה". בתחילה כתוב שראתה ילד, בן שלשה חודשים, אך למה כתוב אח"כ והנה נער בוכה? אומר רש"י: קולו כנער. כלומר כשהוא בכה היה לו קול של נער. וזה פלא, אם לילד בן שלשה חודשים יש קול של נער, של בחור, זה מפיח. איך בתיא לא נבהלה?

כח ההסתגלות

אומר ר' בונים מפשיסחא בספרו "קול מבשר" יסוד גדול, ששופך אור על השאלות:

טבע האדם, שכל מצב שבו יהיה - יתרגל אליו, קוראים לזה "כח ההסתגלות". הוא יכול להיות במקום הכי קשה, הכי זועתי, אבל כיון שהוא כבר חי שם, הוא יתרגל לזה.

היה אחד שכשהיה בחוץ לארץ היה עובד בביוב, אך כשהגיע לארץ, חיפש עבודה והציעו לו לעבוד בתור עוזר טבח. כך הוא עבד תקופה עד שנהיה חולה. ניסו לעזור לו לראות מה הסיבה, למה זה קרה לו, אך לא מצאו את הסיבה וגם לא את התרופה.

עד שיום אחד הגיע אליו יהודי מומחה ואמר לו: תקשיב, כיון שאתה שנים התרגלת לביוב, הגוף שלך כבר צריך את הריח הזה. אתה צריך לקחת אתך באיזו שקית... ומידי פעם...

וכך היה. כל פעם שהוא חש סחרחורת, איזושהי בעיה או חולשה, הוא מוציא את השקית, מריח, סוגר, מקבל כוחות מחודשים, וממשיך הלאה להיות עוזר טבח.

כשאדם מתרגל למשהו, זה כבר נהיה חלק ממנו.

גם פרעה ידע את הסוד הזה

אם נתבונן, נראה שלמרבית הפלא זו היתה השיטה המבריקה של פרעה. אומר פרעה ליועציו: "הבה נתחכמה לו פן ירבה", בואו נתפוס את היהודים קצר, הם מתרבים לנו, כל אחת יולדת ששה בכרס אחד, וזו בעיה.

מה הפתרון? "הבה נתחכמה לה", נכניס אותם לתוך מסלול של עבודה, ונשתמש עם כח ההסתגלות שיש לאדם, ואנחנו נרגיל אותם שהם עבדים. ברגע שהם יתרגלו שהם עבדים, הם כבר בידיים שלנו. אין חשש שהם ילחמו אתנו, או יחשבו על הגאולה, אין חשש שהם יצאו מכאן, כי נכניס להם למוח: "אנחנו עבדים!".

לפני 70 שנה עלו אבותינו לארץ מהגלות. אך עד היום אפשר לשמוע זקנים שכבר נמצאים בארץ, ומספרים בגעגועים על פעם: תאמיני לי אתה לא יודע, איזה ריח היה לאוכל, כל פיתה היתה... חבל לך על הזמן, איזה אוכל. כל תרנגולת היתה תרנגולת. הוא מדבר איתך על הגלות, ואומר

הנכם מוזמנים לשמוח ולהתחזק כל שבוע

אל תתפלאו שהכל משתנה לטובה!
החיבור היומי לשיעורי דרך הבעש"ט
העמיד כבר רבבות על הרגליים!!!

הדט'! חיזוק יומי קצר: 03-3090-990

הקו המלא: 03-3090-900
סרטון יומי: 058-3139000

בנינים פינת אהבת ציון,
אבן יהודה בשעה 20:45
בית הכנסת "פועלי צדק"
יום רביעי | לגברים ולנשים

מנשה צאלח 8 רמלה
בשעה 20:45
בית הכנסת 'הקרואון'
יום חמישי | לגברים ולנשים

מנחם בגין 24 פתח תקווה
בשעה 22:00
בית הכנסת תהילות השם
יום חמישי | לגברים ולנשים

טכורש 6 בני ברק
בשעה 18:00
בית הכנסת אחוזת מרדכי
יום שלישי | לגברים בלבד

מלצ"ט 41 פינת בורכוב
בשעה 21:00
בית הכנסת נחלת אבות
יום שלישי | לגברים ולנשים

שתיקה שווה דירה

בתקופת בין הזמנים יצאנו לטיול כל המשפחה ולשם כך שכרנו דירת נופש עם בריכה. אני אשה פדנטית המקפידה מאוד על סדר וניקיון. חשבתי לעצמי שבמידה ואני שוכרת דירת נופש אני אמורה לקבל אותה נקייה, מסודרת, יפה ומצוחצחת. אך לצערי הגדול, חלומותיי התנפצו ברגע שנכנסנו לדירה. הדירה ממש לא היתה נקייה. המצעים היו מלוכלכים, הרצפה מטונפת והמים בבריכה היו עכורים.

אני ובעלי ממש זעמנו על קבלת הפנים העגומה שעלתה לא מעט כסף.

ברגע הראשון רצינו להרים טלפון למשכיר הדירה ולצעוק עליו שיחזיר לנו את הכסף כי זו לא דירה לנפש

בה, אבל אז נזכרנו ב"דרך

הבעש"ט" שהינה דרך של הכנעה ושתיקה והחלטנו ללכת בה כנעה ולשטוק, למרות שכל הנופש הלך לטמיון. לבסוף שילמנו את כל הכסף ועשינו עבודה עם עצמנו שזה לא המשכיר, אלא השם קורא לנו.

באותה תקופה רצינו מאוד לעבור דירה. האזור שגרנו בו לא היה טוב עבורנו, אבל היו לא מעט עיכובים ומניעות, אולם לאחר הנופש נפתחו פתאים כל השערים ומצאנו דירה. היכן? בדיוק באזור שבו שכרנו את דירת הנופש, כלומר בדיוק במקום בו הלכנו בהכנעה, שתקנו וויתרנו.

יתרה מכך, מעבר הדירה היה באמצע השנה ובמסגרות הלימודיות לא היה מקום לרישום הילדים, אך לא ויתרנו והתחננו ולבסוף קיבלו את הילדים. כשהלכנו לרשום את הילדים במועצה האזורית הפקידים היו המומים לנוכח רישום ילדינו באמצע השנה למסגרות ורק אז הבנו כמה גדולה ההכנעה והשתיקה שעמדה לנו לישועה. תודה רבה לדרך כה מופלאה ויקרה מפז.

מעוניינים לשתף אותנו בישועה בזכות דרך הבעש"ט ולזכות את הרבים?

כתבו לנו למייל litibsn@gmail.com או לפלאפון שמספרו: 055-6696727

של נעליך מעל רגליך!

לאור הדברים האלה, אפשר להסביר נפלא למה לפני כל התהליך של היציאה ממצרים, ה' אומר למשה - "של נעליך מעל רגליך", כי ה' אומר למשה: הדבר הראשון שאני רוצה הוא - תפסיק להתרגל. "של נעליך מעל רגליך" - תפסיק להיות נעול בהתרגלות למצב. אל תתרגל למצב הזה. "כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קודש הוא", מה שיקרה הוא שאז אתה תתחיל להבין שבכל דבר שקורה לך זה אני נמצא שם, אני קורא לך במצב הזה.

"ותפתח ותראה את הילד, והנה נער בוכה". איך השתנה מילד לנער? אומר רש"י קולו כנער. קולו - קול זה פנימיות. כנער - המעלה של משה רבינו היתה שהוא היה נער, נער זה לשון ניעור, כל הזמן מנער את עצמו לא להתרגל למצב. לא להתרגל לבעיות.

מעניין לראות את העבודה הזו אצל משה, גם בהמשך החיים שלו: כשמשה מגיע למדן, ארבעים שנה הוא נמצא שם, איך הוא קורא לבנו הגדול? גרשום, "כי אמר גר הייתי בארץ נכריה", מה הוא רוצה להזכיר לעצמו? הוא היה משנן לעצמו כל הזמן: "אני גר, אני גר". לשם מה?

משה רבינו עובד כל הזמן לא להתרגל למצב מסוים. הוא גם לא מוכן לקבל את זה שיש איש מצרי מכה איש עברי, וכל עם ישראל מסתכל ואף אחד לא אז מכיון שהם כבר השלימו עם המציאות, כי אצל משה זה אסור!! אין אצלו את האומה: זה החיים, זה המצב.

ולכן משה רבינו הוא הגואל של עם ישראל. הוא היחיד שלא התרגל והשלים עם הגלות, ועל כן הוא המתאים להביא את הגאולה.

מה זה יביא לבית?

איזה חינוך והשפעה זה יביא לבית, אם בבית הילדים ישמעו: זה ה' קורא לי, לא להתרגל, הנה ה', הנה ה' מרחם, ולא נכנסים למצב של "סבלותם", של הרגלים. אין לנו מושג מה זה בונה בנו!

סיפר לי אחד שהבט שלו קיבלה במתמטיקה תשעים ותשע. אז היא אומרת לו בטלפון: אבא, יש לי בשורה לשמח אותך, קיבלתי במבחן במתמטיקה תשעים ותשע!!!

מה עושה אבא רגיל? אומר לבת שלו: כל הכבוד! אין עליך! פצצה שלי! - אבל אבא יקר הרסת את הבת שלך ככה!

אבל הוא אמר לי: אמרתי לבת שלי, תקשיבי זה הצדיקים מתפללים עליך, זה בזכות ההכנעה והשתיקה שהלכת אתמול עם אמא שלך. זה בזכות שאת נלחמת עם עצמך אז ה' איתך. איזו עבודה מדהימה! איזה חינוך! איזה יסודות!

זה יציאת מצרים. פרעה מכניס אותנו להרגלים, זה החיים, אך התפקיד שלנו הוא להתנער, להגיד: לא, זה ה' קורא לי! לא לראות את הדברים במבט של טבע, "של נעליך מעל רגליך", אל תקח את זה עם ההרגל!

לך עם אמונה, אל תגיד כולם ככה, לא, לך עם ה', ואז תזכה לילדים צדיקים, שלום בית, רגיעות, ולסייעתא דשמיא מעל הטבע.

שנוכה כולנו ללכת בדרך האמת, אמן כן יהי רצון.

שאתם תפסיקו לסבול אותם. ומה זה ייתן? שאתם תצעקו אליי. וכשתצעקו אליי, אני אציל אתכם. "והצלתי אתכם מעבודתם".

אסור להסתגל למצב ולומר ככה זה החיים.

כשיש לאדם קושי ואומרים לו - "זה החיים" - הרסו אותו, ולמה? כי מי הביא לו את הקושי של הפרנסה? ה'. בשביל מה ה' מביא את הקושי? כדי שבן אדם יצעק: אבא!! תזכה אותי להבין שזה אתה קורא לי. אבל אם מרגיעים אותו הוא מפספס את ההזדמנות הזו!

דוגמא מהחיים: כידוע, אישה אחרי לידה אין לה לא יום ולא לילה. היא גם כאובה עדיין מהלידה, וגם יש לה עכשיו תינוק - שאין לו שעות מסודרות לאכילה ולא מעניין אותו כלום כשהוא רוצה אוכל, ואין עם מי לדבר כי הוא לא מבין אותך.

בשעה אחת בלילה היא לא מצליחה לישון בגלל שהתינוק לא רגוע, והיא מסכנה אין לה שותף לכאב, היא רואה את בעלה ישן ומתמלאת בכעס עליו ומחליטה להעיר אותו. הוא קם ואחרי שטיפל בו, התינוק בוכה שהוא רוצה לאכול, והאמא מאכילה אותו.

אתם יודעים מה קורה כשילד אוכל אחרי שהאישה כעסה על בעלה? הילד אוכל את כל העצבים של האמא... הוא אוכל את האש הזאת.

בהמשך כשהילד הזה גדל ומגיע לגיל לחמש, כשהוא חוזר הביתה, הגננת מצלצלת: שלום, הבן שלך נשך לילד בגן את האף. כך גם הוא ממשיך בבית הספר מתעלל בילדים, לוקח חפצים, לא מקשיב, לא רגוע. וכן הלאה, ממש עצוב, אבל מה הפלא אם זה מה שהחזירו לו בתור תינוק...

למה זה כך?

למה באמת ה' עשה שבחודשים הראשונים האמא היולדת לא ישנה?

כיון שהעיקר זה היסודות של האדם. השורשים.

ילד שבגיל קטן, ינק חלב אם, יגדל לילד חזק ובריא. למה הילדים שלנו היום חלשים? כי הם אוכלים חטיפים, ואז גדלים ילדים עם שומנים, עם לכלוך ועם כל מיני בעיות, הם לא אכלו אוכל אמיתי ולכן הם חלשים.

אבל אם ילד אוכל מגיל קטן אוכל טבעי וטהור - חלב של אמא, אז היסודות טובים.

מה עושה הקב"ה כדי שיהיו גם יסודות טובים ברוחניות? עושה שלאמא לא יהיה קל אחרי הלידה, כדי שהאמא תפנה לבורא עולם!

כואב לה הגב, התינוק לא נותן לה לישון, אם במצב הזה האמא במקום לצעוק על הבעל, פונה אל ה': "ריבונו של עולם, זכה אותי להבין שזה לא הבן שלי מצער אותי, זה אתה קורא לי דרכו כדי שאלמד מזה את צער השכינה! ריבונו של עולם, זכה אותי להבין שזה לא בעלי מעצבן אותי, זה אתה קורא לי דרכו כדי שאני אבין שאין לי אף אחד בעולם חוץ ממך!"

ואז כשהתינוק בוכה, היא מאכילה אותו ותוך כדי זה היא ממשיכה בתפילה - ה' תזכה אותי להבין שבלעדיך אין לי כלום! והתינוק אוכל ואוכל, מה הוא אוכל? דבקת ב'ה'! את התפילות של אמא: אבא אני חסרת אוניס בלעדיך! לכוזה ילד יש יסודות!

מטפלת רגשית
עפי" דרך הבעל שם טוב

אשר בן אקל

052-5732470

"ואלה יעמדו על הברכה"

זכות העלון מוקדשת באהבה ובהערכה רבה לשתופים הנאמנים ומפיצי העלון ובי"ב זכות הבעש"ט ור' אשר תגן עליהם אכ"ר"

לרפואת הויה בת עידית | להצלחת נהוראי בן מוריה | הצלחת לימוד התורה של שמעון בן פועה וכל משפחת אזולאי בבני חיי ומזוני להצלחת מש' כהן, מש' לוי אברהם, מש' תמם, שי בן רחל | לעי"נ עידו אליהו בן אורנה ורמי בן אגניה לעיילי נשמת שלום בן חנה, פרידה בת מסעודה, אורה, שושנה ויעקב בני פרידה, ציון בן בוליסה, ויקטוריה בת פרידה, משה, יצחק, פרידה וסופיה בני ויקטוריה, שגית בת בלה, כלנית בת פורטונה מזל, רות בת נעילה, לעי"נ ניסים סימו בן עליזה ולעי"נ ציפורה שרה בת יחיאל מאיר לעי"נ אסתר בת שבה לעי"נ חנה בת אסתר מלול, מפרט בת רחל | לעי"נ פרוספר מסעוד בן סעדה

ארץ המוצלחים

בארץ רחוקה היתה ממלכה עם מלך וארמון ושמה: "ארץ המוצלחים". פעם בשנה המלך ערך תחרות של מסע והישרדות בין התושבים. מי שהצליח להגיע ראשון לקו הסיום, היה מקבל מהמלך פרס. למרבה הפליאה, עד להיום אף אחד לא הצליח להגיע לקו הסיום, אולם התושבים לא איבדו תקווה. הם התאמנו, פיתחו שרירים, עברו לילות שלמים בלי שינה ומאוד נזהרו לא ליפול. הזקנים החכמים טוענים שאדם אנושי לא יכול להגיע לקו הסיום עם כוחות רגילים והוא חייב עזרה מעל הטבע כדי לעבור את המכשולים. המלך הקריא את חוקי התחרות: המסע לא פשוט, יש בו סכנות רבות. בכל צרה יש מהות ואין נסתרות מהמלך הצרות. מי שידע ליפול נכון - לא ייזק כלל וייצא מהתהום עם תובנות ושלל. עומדים כל הבחורים החסונים בקו הזינוק. לפתע נכנס לתחילת הקו זקן מאושר. כולם הרימו גבה, שמא הוא התבלבל. סבא, המסע דורש כח ואתה עלול ליפול... אך הזקן עשה עצמו כלא שומע ורק עמד והתפלל. כשהמלך נתן את האות - המתחרים יצאו בריצה, רק הסבא הלך לו לאיטו ולהנאתו. בדרך, כצפוי, המון בחורים נשרו. אך מה שלא היה צפוי זה לראות את הזקן המאושר עובר מכשול ועוד מכשול: גשר צר, תהום, בורות... אלו שנשרו ראו את הסבא ממשיך לצעוד והחליטו ללכת אחריו ולגלות את סודו, מכל מכשול הוא יצא שמח וטוב לבב ועם כוחות חזקים יותר. לבסוף עזרו אומץ וניגשו לשוחח אתו: סבא איך הצלחת לעבור את הבור?

- לא הצלחתי כלל, נפלתי לתוכו.
- אבל הנה אתה כאן בריא ושלם ולצאת מהבור זה בלתי אנושי.
- נכון, לכן לא יצאתי בעצמי.
- מי עזר לך?
- המלך בכבודו ובעצמו עזר לי. אמנם זאת ארץ המוצלחים, אבל זו הבעיה שבגינה אתם נכשלים. כאשר אתם בטוחים שהכח שלכם יביא לכם את הניצחון, מגיע ניסיון גדול יותר ומראה לכם שאתם כישלון! נכון?
- כן, ענו כולם בייאוש.
ומה אתם עושים בנפילה?
מתיישים, בוכים, כועסים, עצובים, מתביישים ובורחים מהבור כמה שיותר מהר. איך נופלים נכון, זקן מאושר?
מלכתחילה אני עושה הכל כדי לא ליפול, אבל יש פעמים בהן אני נופל וכשאני נופל אני מבין שאני מציאות של נפילה, אני נזכר בכל הפעמים שבהן לא נפלתי ומבין שאלו רחמי השם. והנה לרגע זיתי מרחמי השם ונפילתי לבור וכשאני בבור אני קורא למלך ומבקש ממנו שיעזור לי לצאת מהבור. אני מודה לו שדרך הנפילה אני מכיר במציאות של עצמי.
לכל בור יש מהות - יש בור שנקרא כעס, אני אומר למלך "קח את הכעס אלך ותן לי במקום שמחה והתלהבות לעבוד אותך".
יש תהום של פחד שנפילתי אליו וקראתי למלך "קח את הפחד אלך ותן לי במקום יראת שמים שכך אפחד ממך".
יש עמק של תאוה שנפילתי אליו וקראתי למלך "קח את התאוה אלך וזכה אותי כך לאהוב אותך". והמלך הרחום גם הוציא אותי מהבור וגם נתן לי שמחה, גבורה ואהבה שהינם כוחות להמשך המסע.
אם כך, עדיף ליפול?
לא! אם נפלת בכוונה המלך לא עוזר, אם נלחמת לא ליפול ובכל זאת נפלת, אז לפחות תיפול נכון כי משם אתה תכיר את שפלותך ותזכה לענוה וכשאתה בענוה המלך תמיד אתך.
וכך בפעם הראשונה בארץ המוצלחים הגיעו לקו הסיום הזקן המאושר וכל הבחורים. המלך שמח שמחה גדולה וכל אחד קיבל אוצר מתנה.
רק הזקן המאושר ביקש מהמלך להגיע אליו פעם ביום להתבודדות ושיחה והמלך כל כך נרגש מהבקשה. דרך הזקן הועברה כשי לחברים - זו "דרך הבעל שם טוב" לנופלים המאושרים. שבת שלום

הזמר

יש המייחסים את הג'ירפה ל"זמר", שהיא מעלת גרה ומפרסת פרסה [ספר השרשים לרד"ק] והרשב"ץ [והובא בספר ילקוט כל חי עמוד תרל"ט] תיארה שצווארה ארוך וגופה גדול מאד, עד כשהיא בתוך החומה פושטת צווארה מחוץ לחומה.

ולמעשה אין אוכלים אותה מחמת שאין מסורת עליה, אבל לא מטעם שאין יודעים היכן מקום שחיטתה בצוואר, שהרי כל הצוואר כולו כשר לשחיטה, מטבעת הגרון עד כנפי ריאה התחתונה.

המעניין הוא גם, שלג'ירפה יש שבע חוליות כמו הבהמה, אלא שכל חוליה רחבה הרבה. אחד מפלאי הבריאה הוא, שלג'ירפה יש וורידים צרים בראש, והדם זורם באיטיות בראשה, וזאת כי בשעה שמכופפת כל צווארה וראשה לשתות מים, לא תיזק בשטף דם מוחי, שלא יבוא הדם בזרם על המוח.

את הג'ירפה אין אוכלים אף על פי שיש לה סימני טהרה וזה בא ללמדנו שאם אתה גבוה מאד - היינו מתגאה ומגדיל את עצמך ואוחז שאתה "מעל כולם" ויותר טוב מאחרים, אפילו שאתה עם "סימני טהרה", כלומר מקיים תורה ומצוות ואף עושה חסדים - אזי לא תזכה לעלות על שולחן מלכים, כי הקב"ה חפץ בענוה והכנעה.

תהלים

פרק ד' פסוק ג'

"בְּנֵי אִישׁ עַד מָה כְּבוֹדִי לְקַלְמָה" - דוד המלך מספר כאן שתחושת ההתבטלות שלו אל ה' היא היא הכבוד האמיתי ככתוב "כי מכבדי - אכבד" וכיוון שאני מכבד ומייחס את כל הצלחותי אל ה' אזי זהו הכבוד האמיתי לייצור אנוש. אולם אותם אנשי אצולה שנקראים "בני איש" - צוחקים ומזלזלים בדוד ובדרכו. וכי אין זו דרך חכמה לבטל את האני שלי? אלא הם טוענים שיש לו לאדם להעצים את עצמו ולזקוף את הצלחותיו לעצמו וזהו "בני איש" - מלשון חשיבות עצמית.

"תִּתְּהוֹבֵן רִיק תִּבְקָשׁוּ כֶּבֶד סֵלָה" - דוד המלך אומר כי המחפש לגדל את ה"אני" שלו בעצם אוהב ריק ושקר כי האדם עצמו הוא מציאות של "אין" ואינו אלא כלי ביד יוצר הכל.

רוצה לראות ישועות?

הפץ את העלונים וזכות הבעש"ט הקדוש ור' אשר תעמוד לך בכל העניינים

105 ₪ לחודש = 25 עלונים לכל שבת | 129 ₪ לחודש = 50 עלונים לכל שבת

להצטרפות: 058-313-9000 | 054-8424-530

